

nok er kommen frem ifølge et Tryk fra Rigs-
 dagens Side. Jeg troer, at det forholder sig
 saaledes, og man vil ogsaa erindre, at der for
 endeel. Nar siden blev nedsat en Commission,
 bestaaende af sagkyndige, dygtige Mænd, der
 reiste Landet rundt for at undersøge, hvormeget
 Sord Præsternes Subsistens i det enkelte Til-
 fælde passende krævede, idet man navnlig saa hen
 til, hvor stort et Hestehold der var nødvendigt for
 Præsten, og hvormange Køer han maatte have
 for at have Mælk etc. Naar man saa var
 kommen til et Resultat med Hensyn til, hvor
 stort et Creaturhold og, i Forhold dertil, hvor-
 megen Sord der behøvedes, saa sagde man:
 den øvrige Sord er overflødig og kan under
 heldige Omstændigheder sælges. Men dertil
 kommer, at det ikke er nogen vilkaarlig Magt,
 Ministertiet her tiltager sig; det er en Bemyn-
 digelse, som udtrykkelig er det hjemlet ved en
 kongelig Resolution — tager jeg ikke feil, er
 den af 23de April 1863. Jeg troer virke-
 lig ogsaa at det er gavnligt, at man kan gjøre
 det; jeg finder det i og for sig ganske hen-
 sigtsmæssigt, at Præstegaardene ikke ere for
 store. Dertil kommer, at man selvfølgelig ikke
 sælger, uden at man faaer en saadan Priis
 for Sorden, at man kan være tjent dermed. Men
 er man først af den Mening, at det er rig-
 tigt, at man sælger den overflødig Sord fra
 Præstegaarden, saa er det jo ogsaa det eneste
 Rigtige, at man benytter Leiligheden til at
 sælge. Kommer der saa en Mand og byder
 en fornuftig Priis og fornuftige Betalingsvil-
 kaar, som man kan gaae ind paa, saa synes
 jeg, at Sagen fremmes bedst ved, at man sæl-
 ger strax, og, som sagt, denne Ret er hjemlet
 Kirkeministeren ved en kongelig Resolution af
 23de April 1863. — Det ærede Medlem
 henlede derhos Opmærksomheden paa en Sag,
 som jeg erkjender fortjener vor allerhøieste Op-
 mærksomhed og Interesse, nemlig den grøn-
 landske Mission, og jeg kan kun takke det
 ærede Medlem for de mange gode Bink, han
 gav om, hvorledes man kunde søge at ordne
 denne Sag. Jeg vil her kun gjøre een Be-
 mærkning for at værgе mig imod den Opfat-
 telse, at Sagen ganske ligger i min Haand,
 thi det kommer i Meget an paa, at man kan
 faae hele Missionsagen og de Personer, der

virke i Missionens Tjeneste, stillede i det rette
 Forhold til hele Handelspersonalet og den hele
 Birkssomhed, som udvilles i Grønland i Anled-
 ning af Handelspersonalet; men ikke desto mindre
 vil jeg sige, at jeg har det bedste Haab om, at vi
 skulle komme til et heldigt Resultat i denne
 Sag. Det er ganske rigtigt, som det ærede
 Medlem antydede, den bedste Vej, man kan
 gaae, at samle nogle sagkyndige Mænd — og
 vi ere netop for Diebliffet saa heldige at have
 herneede meget indsigtsfulde og sagkyndige Mænd
 fra Grønland — og høre deres Mening om
 adskillige Spørgsmaal, vedkommende Grønland.
 Smidlertid forudsætter det et Forarbejde, som
 jeg forskaffer de Herrer om er meget betyde-
 ligt, for at faae alle Momenter trukne frem.
 De store og vidtløftige Indberetninger, som vi
 hvert Aar faae fra Grønland, blive nøie gjen-
 nemsete; dette er hidtil skeet og skal fremdeles
 skee, og det er derhos Ministeriets Hensigt at
 søge gennem kyndige Mænd at faae en Ut-
 tring, en Betænkning, et godt Raad om, hvor-
 ledes man hensigtsmæssig kan ordne denne
 Sag. At man da naturligvis ogsaa vil tage
 væsentlig Hensyn til de Bink, det ærede Med-
 lem har givet, er naturligt. — Da Finants-
 lovens Behandling begyndte her i Thinget,
 gjorde det ærede Medlem for Aarhus Amts
 1ste Valgkreds (Winther) en Bemærkning om
 7,625 Rd., som jeg har tilladt mig at op-
 føre paa Finantsloven som Noget, der til-
 kommer Seminariefonden, men jeg skal, for
 ikke at trætte Thinget for meget, ganske
 forbigaae denne lille Sag; det hører jo egent-
 lig ind under 2den Behandling, hvorvidt en
 saadan Post er berettiget eller ikke, og jeg
 skal derfor nu ikke documentere det for det
 ærede Thing; jeg kan virkelig gjøre det paa
 det Nødtægteste, jeg kan virkelig documentere,
 at dette Beløb er berettiget og fuldt berettiget.
 Naar det ærede Medlem ellers ydede Finants-
 ministeren sin Anerkjendelse, fordi han havde
 tilintetgjort Befordringsvæsenets særlige Fond,
 men derimod yttrede, om ikke Uvillie mod, saa
 dog en vis Utilfredshed med, at Ministeren
 for Kirke og Undervisningsvæsenet ikke vilde
 gaae denne Vej, saa skal jeg hertil blot be-
 mærke, at jeg er temmelig overbevist om, at
 det ærede Medlem og jeg ikke let ville blive